In memoriam,
Soţului meu, Doni

aici un citat

La jumătatea distanţei
dintre
răsărit şi apus
un arbore
lunatec
îngăima
cu verde sevă
şi lumină
un cântec
de însingurare
o mână cerească
presăra
aşteptare peste sine
şi vremuri
până ce…
orizontul deveni
o rană cât
chemarea cerului.

PASĂREA CU CIOC VITRIOLAT

O pasăre cu cioc vitriolat ţi-a sorbit răsuflarea. Privirea.

Putea fi o solie de bine dar ea, trimisă de nu se ştie unde s-a izbit de lumina ochilor tăi. De lumina din ornicul vieţii tale. Fiecare celulă îşi are un timp de lumină cronometrat cât să reziste ştiinţific. E clar. Dar viaţa e ceva cu mult mai complicat.

Pasărea nevăzută de noi, doar de tine, a furat lumina încrederii tale că bine. Aşa spuneai chiar cu câteva minune înainte să apară lighioana, că-ţi este bine. Exact aşa. Te mirai şi tu. Binele s-a spulberat brusc. Pasărea veninoasă a făcut ca timpul să se rotească derutat.

Acele ceasornicului se-nvârteau invers.

Îmi era cald.

Şi slăbiciune şi îngheţ în mine.

Jumătatea de univers nevăzută, bănuită uneori, se făcu hău.

Stop! Stop cardiac! Strigă asistenta. Începe o luptă cu secundele. Le rechemăm! Să revină. Secundele, timpul înseamnă viaţă. Însângerate, tremurătoare, golaşe, dobosite, oricum să fie dar să ţi se dea dezlegare să le numeri din nou.

Aerul e strivit sub presiunea speranţelor noastre. Scrâşneşte speranţa în mine, în medicii care luptă.

Secundele trebuie înduplecate să revină la tine. Dumnezeu trebuie înduplecat de inimile noastre care bat într-o disperare sufocantă.

Clipa izbăvitoare o promit cerului.

Scrâşneşte clipa. Umilită, clipa tânguitoare, disperată, şi urletul gândului se-agaţă de ceva ce trebuie să fie din nou viaţa ta.

Nu mai vezi? Pleoapele îţi sunt moi, leneşe. Nici un zbucium. Zbuciumul e viaţa. Un semn de viaţă vreau să te atingă din nou. Degeaba sfâşii tăcerea cu strigătul meu.

Aerul sfredelitor, trece inert prin respiraţia mea înfiorată, spasmodică.

Am îmbătrânit brusc.

Şi toţi cei din preajmă.

Totul e încurcat, răvăşitor, isteric.

Ţipătul meu.

Necuviincios. Sfâşietor, amar, excesiv de individual. Intolerabil. Răzvrătitor. Strident. Singuratic.

Apoi, toţi au ieşit din salon.

Nu se mai poate face nimic, zic ei.

Nimicul e ceva impalpabil.

Viaţa înseamnă palpare, atingere. Cu privirea, cu gândul. Cu respiraţia. Vreau să-ţi dau din respiraţia mea. Îl implor pe Dumnezeu, ca de multe alte ori când îţi era rău. O făceam însă mai calm, mai aşezat, „Doamne, ia din viaţa mea cinci ani, câţi vrei şi dă-i lui!”

Presimţeam? Era doar frica de acest nimic?

Rugăciunea mea n-a ajuns însă la cer. Sau, o fi ajuns doar până în faţa unei porţi închise.

A luat-o pe un drum greşit, odată pornită din inima – mintea mea.

Repet cu glas bolnav şi pârjolit: „Nu pleca, te rog! Doamne, dă-i voie să revină înapoi!”

Absurd. Tot ce spun şi tot ceea ce sper e absurd.

Sunt pe rând, cu rapiditate, galbenă, vânătă, magnetică, tremurândă. Furtună verde, neagră izvodeşte în glasul meu.

Afară e soare. E luna mai.

Îţi ajută la ceva? Nuu?

De aceea aud ţipăt de cucuvaie în urechi? Scobeşte cu ciocul în calendarul rotirii pământeşti şi sapă, şi sapă. Ziua de 7 Mai. Până acum nu-mi spunea mare lucru. De-acum încolo, va avea adâncimea nimicului.

Nimicul va însemna şi lumina din ochi şi lacrimile, promisiunile, vocea, vocea mea scrijelită?

Ochiul tău închis nu lăcrimează.

N-ai privirea injectată de tristeţe.

Doar de tăcere. O tăcere de nepătruns.

Privirea mea-i congestionată.

Mă văd împreună cu tine într-o peşteră pe care-am vizitat-o. Aerul umed, lugubru, misterios ne făcea temători.

Dar am ieşit la suprafaţă. La soare. Un soare pătimaş era.

Acum, lumina-mi şuieră în urechi. Te ating. Te îmbrăţişez cu violenţa deznădejdii.

Îţi deschid ochiul.

Pare mirat. Nefiresc, pustiu, indiferent. Dar, totdeauna când veneam, când mă vedeai ochiul tău era un spectacol de simţăminte.

Te revăd multiplicat. În imagini mişcătoare.

Urcăm la Pergam. Măsurăm puterea glasurilor noastre în acustica amfiteatrului chemându-ne pe nume. Istoria împietrită aici, e melancolică-îngăduitoare. Nu suntem primii trecători prin alveolele sale.

Ne lăsăm privirile în adâncul unei fântâni secate, în care se aruncă monede. În credinţa că vom reveni cândva. Încă o poveste neîmplinită.

Ieşim prin gangul pe unde se zice c-a fost scos Apostolul Pavel în secret să nu fie linşat de practicanţii cultului Dianei. În clipa asta eşti în gangul ce duce spre veşnicie?

Ora pământească bate de trei, după amiază. Ar fi trebuit să vorbeşti cu Cristina. Aş fi sunat-o dacă.

În alte zile, în alţi ani, la această oră eram tot alături dar altfel.

Iată-ne, suntem încă doar noi doi în acest salon şi totuşi nu suntem.

Soarele te luminează fals.

Strig: ce pot face să revii? Covârşită de aripa păsării sinistre vreau să cedez. Apoi, îmi doresc s-o strâng de gât pe hârca, hoaşca, parşiva, mistuitoarea care s-a prefăcut în pasăre crudă şi tăcută.

Soarele îmi aprinde lacrimile. Sunt o făclie chinuită, dezlânată, neputincioasă.

E un soare nordic între noi. Nu are puterea să te arate viu. Nu-i sămânţă prometeică în el. nu are nici căldura necesară să mă prefacă în scrum.

Sunt un deşert arzând. Un adânc răscolitor straşnic de chinuitor îngrozitoarea frică de iremediabil, de ireparabil, mă sufocă.

E prima oară când nu ştiu să trec peste un prag. Măcar că-i invizibil. Tu eşti în altă parte, nici măcar în acelaşi univers cu mine nu eşti.

Sunt revoltată. Înfiorată, de un mister care stă între noi şi nu-l pot înduioşa cu nimic.

Nu-l pot atinge. Nu-l pot dimensiona.

Nimic nu se potriveşte cu mine. Îngerii noştri vor fi fiind pe aici, prin jur? Şi cum de pot suporta bicisnica mea disperare, impulsivitatea glasului meu, ei, neprihăniţii?

Sau, ţi-au luat sufletul şi-l balansează deasupra noastră ca pe un zmeu de hârtie colorată, precum admiram noi unul pe o plajă din Italia?

Hoaşca e o hoaţă. Ţi-a răpit bucuria de a vorbi, de a privi.

Eu sunt vie, violentă, neputincioasă, nepotolită, pământească, slabă, fă un efort, scuip-o în ochi, loveşte-o direct în inimă cum a făcut ea cu tine. O fi având totuşi aşa ceva? Poate că mâhnirea fără leac, orele oropsite pe care mi le lasă în urmă nu au nimic nimicuţa cu inima, cu sufletul, cu simţirea.

Sunt penibilă.

Iartă-mă că nu înţeleg nimic din marile înţelesuri!

UN ROL PREA GREU

Fulgerătoare, speranţa că sunt într-un spectacol greu. Trist până la necuprinderea lui în mine. Am o fracţiune de secundă, atât am dreptul să mi se pară că rolul meu şi spectacolul în sine, se va sfârşi.

Apoi lacrimile inundă speranţa. Înşelătoare, neputincioasă, lamentabilă mi se pare speranţa.

Spectacolul în care joc rolul tragic este regizat după reguli de neînlocuit.

Nemişcarea ta şi zbaterea mea.

Faţă-n faţă într-o neputinţă înfiorătoare. Cel puţin pentru mine.

Te înfiori şi tu? Creştineşte se zice că mai simţi câte ceva.

Şi, sper din nou. Sper să fie aşa.

Doar nu te-o fi abandonat sufletul tău duios de obicei, orgolios protector, nu te-o fi abandonat cu totul dintr-o dată.

Prin lacrimile dezarticulate, m-ai putea percepe mai altfel ca niciodată.

Jignită de durere. Duşmănoasă. Nu vreau, nu ştiu să fac rolul acesta de soldat singur, înconjurat de armate simţămintelor atacatoare.

Cadenţat, sigur se-apropie, mă va lovi deznădejdea. Neputinţa.

Stau perplexă preţ de-o clipă. Apoi, caut o breşă în cer pe unde, poate ţi-a plecat sufletul.

Am vedenii. Îl văd ca pe un fum graţios, indecis, nedumerit.

Trist.

Întunecată, lamentabilă, ultragiată, privirea mea spre toate câte par a fi cu tine.

Eu nu mai am dreptul să fiu.

Suntem, dintr-o dată, foarte diferiţi.

Sunt insistentă, uluită, gata să insult şi veşnicia.

Tu, cu expresia feţei calmă.

Aer meditativ. Uşor nedumerit.

Învins? Resemnat?

Fostele tale cuvinte îmi încearcă rezistenţa psihică. Revin cu forţă: „Vero, Vero, ce greu îţi va fi fără mine!”

Ştiai de toate acestea pe care le înfrunt acum, stupidă, plângăreaţă, ultragiată într-un spectacol care-aş vrea să se sfârşească?

ÎN LOC DE CAI, O MASĂ CU ROTILE

Impresii descărnate de orice trăire se mişcă scheletic în jurul meu.

Tu, impasibil, cu tentă galbenă pe faţă, poate din cauza luminii solare mult prea galben-lucitoare fiind ea în ziua aceasta de mai, 7. Stai rotund la faţă, dar nu e ca totdeauna, e cu totul alta, de nerecunoscut. Te privesc.

Secundele mi-au scrijelit nestăpânite, orice-am însemnat eu până acum.

Tu, întins, cu aer trist pe faţă ca şi când ai fi pus într-o situaţie jenantă. Pe care n-ai fi meritat-o. Ai dat totdeauna dovadă de discreţie şi onorabilitate.

Ce-i cu panarama asta cernită în jurul tău?

Mie-mi vine să vomit. Simt un gust rânced în gât. Soarele nu poate topi cu lumina lui apăsarea asta otrăvitoare care ne pătrunde în respiraţie, în simţuri.

Cristina cere apă. Desigur, simte şi ea acelaşi gust de rânceză. Suntem alese din tot ce-ai îndrăgit, doar noi două suntem alese de cineva foarte puternic, să fim cu tine acum. Şi acum —

Se pregăteşte ultimul tău drum. De-aici, din faţa capelei şi până la… Mi-e greu să gândesc.

Mi-au mucegăit şi simţurile de-atâtea lacrimi.

Prin vene îmi curge leşie sanguină de-aceea n-am nici un pic de putere.

Te strâng cât pot de mâna dreaptă. Nu. Nu simţi nimic din moment ce nu reacţionezi. Fireşte, eu port vina că n-am destulă forţă.

Miasma unui „nu mai vreau nimic" ne face întrucâtva complici. Nici tu nu mai vrei nimic.

Aş vrea să mă sprijin de ceva. De umărul tău aş vrea. Secunda când îţi adormeam cu capul subsuoară în timp ce călătoream cu trenul. Pentru că nu-mi plăcea mersul cu trenul, mă aciuiam căutând liniştea sub braţul tău.

Acum, e vorba doar de călătoria ta. Spre necunoscut.

Tot ce bănuiam este ceva incert. Figurile îndoliate, cioclii, o, da, sunt aici şi ei. Călătoria ta de unul singur. Erai dornic de călătorii. Îţi plăcea necuprinderea şi frumuseţea lumii.

Îţi plăceau caii. Nici nu mă mir. Cui nu-i place ideea de galop, de mişcare liberă? Amintirea despre un mânz şi o iapă a copilăriei tale, poveste ştiută de noi, revine credincioasă la picioarele tale.

Hârca, scârba care te-a fulgerat năprasnic n-ar fi putut veni pe un cal. În astă clipă s-o fi retras în străadâncuri neştiute să-şi rumege parşivă, orele, anii pe care ţi i-a luat.

Imaginea ei ne-a molipsit pe toţi de tulburare. „În zadar se tulbură tot pământeanul", va spune preotul precum în toate astfel de momente.

Şi ce dacă-i în zadar?

Eu şi Cristina plângem şi credem că nimic din grandoarea, indulgenţa lumii, din zâmbetul ei, din batjocura ei nu ne va mai învăţa ceva nou.

Acum, aici, am învăţat tot ce s-ar putea şti despre fragilitatea, confidenţialitatea unor omeneşti simţăminte.

Încerc să-mi fixez în memorie clipa ultimă lângă tine, Doni. Sună infidel. Îmi zbârnâie timpanele. Paralizant, ruşinos ca şi când ar fi ceva pângăritor, aşa sună clipa de faţă.

Veţi fi singure, apăsate de o cadenţă tristă, târâte urât în tristeţe; mai fragile, mai austere, mai ultragiate de timp vom fi prin timp.

Pe câţi cai sălbatici, nestăpâniţi ar fi putut porni gândurile tale ştiutoare despre bătăile inimii, pe câţi cai n-ai fi vrut să colinzi lumea dacă ţi-ar fi fost îngăduit, dacă nu te-ar fi durut aşa de rău picioarele?

Brusc, s-au frânt gândurile tale bune, drepte, salvatoare, voinice, prieteneşti, compătimitoare. Te vor urma la ceruri? Mai sunt bune acolo pentru consfătuirea ta cu necunoscutul? În starea mea de perplexitate, pot fi scuzată dacă întreb tot felul de inepţii.

S-a stârnit în mine un galop de răzvrătiri şi negaţii.

Aici, la căpătâiul tău strig în mine, cu sălbăticie nebunească, „nimic nu-i adevărat”. Refuz să accept realul. Necugetarea mea doar tu poate o intuieşti şi marele divin care mă va ierta pentru nesăbuinţă, pentru că durerea nu-i astâmpărată, calmă, lămuritoare. Dimpotrivă, nimiceşte şi sublimul care cică, sălăşluieşte şi în fiinţa umană. Deocamdată, îngrozită, străbat amintiri fulger, poveşti despre rai şi iad, şi năvălesc într-o rugăciune. Obosită, nu mai pot sfida sterilitatea hoaştei care nu cunoaşte starea de suferinţă, ştie doar s-o provoace.

Atât aş vrea, să te pot face să auzi galopul de gânduri şi să crezi că-i o herghelie de cai superbi, nărăvaşi, care te vor duce în locuri necunoscute.

Să nu percepi că, în locul cailor, eşti purtat pe o masă neagră cu rotile.

Asta să nu observi, te rog să prefaci, Doamne, paşii noştri şi gâfâiala disperării noastre, în galop de cai fideli care cunosc drumul spre rai!

DRUM IMAGINAT

De două ore stăm doar noi doi, aproape.

Un fel de-a spune. Într-un salon de spital.

Ultima noastră convorbire.

Eu, plină de panică, clocotindă, implorând ceva ce n-a primit nimeni niciodată în situaţii similare. Nu mi-e ruşine să implor cerul, să mă umilesc promiţând smerenie şi recunoştinţă în schimbul revenirii tale în lumina de aici.

Înfierbântată, imaginaţia mea îţi caută răsuflarea. Poate-i încă prin apropiere.

Drumul până la cer e lung, ne trebuie o viaţă să ni-l imaginăm şi când e la o adică să-l străbatem, nu putem spune nimic despre el.

Îngust e drumul acela de nu încăpem deodată doi? Sau, flexibil încât, sufletul nu se vede prin meandrele sale.

Lacrimile mele săgetate de lumină. Se înfig în mine.

Pari ruşinat de atitudinea mea nestăpânită.

Bocitoarele din corul antic erau pregătite pentru rol. Aveau talentul să dozeze disperarea, uluirea, încrederea că există o lume mult mai bună pentru cel plecat.

Glasul lor nu era cumplit, răguşit, sfârşit.

Rolul în care sunt aleasă să joc nu-l vreau. Nu-l suport.

Mă rog cerului, divinităţii, lui Iisus să facă o minune şi să readucă viaţa precum era acum o oră.

Mi se perindă în minte, clişee în care te revăd ca în nişte oglinzi multiplicate. Pleci la serviciu. Halatul alb îţi vine bine. Părul creţ. Apoi albit, calmitatea ta. Bolnavii–pacienţi, ascultători, încrezători la uşa ta. Se uită urât dacă vin eu şi bat. Li se pare că le iau din timpul aşteptării lor. Tu pe un vaporetto la Venezia. Marea. Eu. Fericire.

Budva. Raiul pentru tine. Te-ai fi mutat acolo dacă s-ar fi putut.

Cristina agăţată drăgăstos de umerii tăi.

Plimbându-te cu Andrada pe malul Adriaticii. Pietricelele verzi de pe plajă. O ploaie. Meda–Patricia cântându-ţi cu patima ei de copil.

Urlu.

Lacrimile îmi inundă palmele, vocea, cuvintele.

Lacrima-i limpede deşi izvorăşte dintr-o vâltoare întunecată. Nu cunosc alchimia lacrimilor de conjunctură. Pe acestea de acum le simt ca pietre lichefiate. Nimic diafan, catifelat în alunecarea lor.

Totul e un mister înnebunitor.

Cine-a zis că misterul e totdeauna, învăluitor, străveziu, opac, atractiv?

Vă spun eu că sunt felurite mistere. Marea plecare dincolo, e un mister care năvăleşte peste cel rămas într-un mod dezastruos. Fără menajamente.

Loveşte direct, scurt, surd.

Nici vorbă de senzaţii uşoare, verzui, discrete.

Totul e vijelios.

Îţi umflă gândirea, simţurile, sufletul ca pe-un balon gata-gata să pocnească.

Pe dinăuntru devii uscat şi febril. Nu-ţi mai rămâne glagorie să te întrebi cum de mai izvorăsc lacrimile din acest pustiu.

Acum mai bine de-o oră ţi-ai dorit ceai. O bucurie simplă. E ultimul gest pe care l-am făcut pentru tine.

Noi într-un dialog indescriptibil.

Nu ştiu dacă percepi ceva din ceea ce strig, bălmăjesc eu.

Lumina din salon e lividă. Cade cu frică. Doar până la un punct. În rest, e neprietenoasă. Ori, să fie oare, umbra morbidă împrăştiată de hoaşca nemiloasă care-şi râde făloasă de înverşunarea mea nebunească?

Pentru că, nu-mi vine să cred.

Stau în picioare iar tu, culcat.

Totdeauna, totdeauna şi în casă îmi lăsai loc să trec. O curtoazie devenită reflex.

Iată, am şi acum, de acum înainte, loc să trec. Mai departe. Uitându-mă mereu în urmă.

Voi trece monotonă, obosită, urâcioasă, deznădăjduită. Posomorâtă. Agale. Cred. Cred că nu voi mai trece sprintenă, viforoasă, victorioasă deloc. Nu mă vei recunoaşte dacă ţi se va îngădui să mă zăreşti printre cerurile care ne vor despărţi.

Apăsată de-atâtea zădărnicii primejdioase, multe neînţelese te voi privi cu sfială.

I-am promis cerului, toate lacrimile mele.

Limpezi, lungi, întoarse vertical spre înalt. Să facă ce-o vrea cu ele.

Viaţa rămâne la îndemâna trăirilor mele. Sau invers. Depinde cât voi şti să înţeleg.

Piezişă, deznădăjduită, vijelioasă, densă, molatică, neostoită, plină de neprevăzut va fi.

Călătoria va continua. Şi tu voiai să călătoreşti. Dar, s-au frânt drumurile.

Vara aceasta, prima când nu vei putea să plecăm în vacanţă.

Vacanţele cereşti dăruite ţie, nu cred să aibă palpitaţiile celor pământeşti.

De-aceea, aştept pe malul depărtării.

CEASUL, MINUTELE TALE

Ceasul tău, purtat la mâna ta, încă mai merge. Sunt aproape şase săptămâni de când arată în van orele din casă, din preajmă.

Îl iau cu mine.

Car după mine orele toate măsurate de acest obiect pentru tine. Ritmic, egal. E drept că, acum, arată cu o oră mai puţin decât celelalte ceasuri din vremea noastră plină de ţărmuri, de pârleazuri, întinsă şi totodată fragmentată.

Am visat într-o noapte că ne duceam undeva să cinăm. Şi că era fix, ora unu după miezul întunericului. M-am trezit brusc, la spusele tale, că nu vei mânca decât o salată. M-am uitat, firește, la ceas. Era ora unu fără câteva minute.

O clipă, ceasurile, ritmurile noastre s-au potrivit.

Orele următoare au trecut dincolo de mine lâncede, toropite de indiferenţa mea. Eram legată, printr-un fir mintal doar de ora aceea. Ora unu noaptea când, poate că, într-adevăr, tu covârşit de nemărginirea din jurul tău, mistuit de dorul celor lăsate aici, sufocat d gravitatea situaţiei, ai dat o raită până acasă.

Pare ceva excentric. Nesocotit.

Să te desprinzi de armonia care se zice a fi imensă, nedureroasă, uşoară şi să vii să revezi casa cu aerul ei de acum, livid, stins, agăţat prin colţuri.

Să vezi ochii ferestrelor? Neadormite sunt de când ai plecat.

Străluminarea din sticla ferestrelor casei noastre a înmărmurit într-o clipă. Străpunge orele trecute, străpunge orele mioape, spânzurate în uluirea mea, în îndărătnicia mea de a mai crede în minuni.

Ochii ferestrelor noastre mai au impregnată în ele, privirea ta. Din vremea când era calmă, caldă, rotundă. Aştepta. Apoi, se mişca volubilă, scânteietoare, emoţionată de bucurie.

Sau dragoste. Căci tu nu osteneai niciodată iubindu-ne.

Ferestrele noastre acum, mai ales nopţile, când caut vreun semn, au ceva din privirea ta din ultima clipă terestră: speriată, tremurândă, întrebătoare, arzătoare, apoi, frântă.

Priviri sticloase caută din ochii ferestrelor spre mine. Privirea mea devine luciu de lacrimă, săgetez tăcerea, o lovesc, o tumefiez cu gândurile mele înverşunate.

Apoi revăd trudiţi, ochii tăi, de după ultima clipă, când ţi-am cercetat privirea, ţi-am ridicat pleoapa, voiam să mă vezi încă, încă.

Era o privire mirată şi calmă. Sau vestejită? Aşa de repede?

Îmi caut paşii de la o fereastră la alta.

Sigur mi-am pierdut ritmul paşilor mei obişnuiţi. Ceasul din hol şi ceasul fost la mâna ta nu pot influenţa cu ritmul lor, ritmul paşilor mei.

Suntem înafara orelor ticăite de ceasurile care-au măsurat şi timpul tău.

Între noi, e lumina opacă a ferestrelor marelui mister. Şăgalnică, alteori orbitoare, mi se perindă prin faţa gândurilor mele neordonate, mutilate, lumina misterului unde-ai fost dus.

Apoi, mă înspăimânt.

Dacă misterul acela e o volbură? Tu oboseai repede. Erai om liniştit, o lumină pură, prea pură, arzătoare, ţi-ar putea afecta retina de la ochiul operat.

Mă sperie. Misterul greu, amorf, prin care nu pot răzbate minutele ceasului tău, prelungirea gândului meu sau nici sălbaticul dor al meu devenit un bulgăre greu, fierbinte în mişcare, gata de atac, mă face să tremur. Şi să plâng.

Adânc. Disperat.

Aşa cum am plâns acum un an şi ceva, când te însoţeam la operaţia de ochi. Am ieşit în stradă, prin aerul îngheţat de februarie, am căutat un gang şi-am plâns cu disperare. De teamă.

Acum, teama are colţuri de diamant neşlefuit. Îmi crestează minutele. Respiraţia. Dacă ochii ferestrelor noastre s-ar sparge şi mi-ar inunda privirile, aş zice „Doni, de-aceea am vederea împăienjenită, uzată, impenetrabilă, istovită. De-aceea nu văd nimic în faţă, doar ceea ce-a rămas în urmă, dar aşa, când ferestrele noastre sunt la locul lor ştiut, doar mai neprietenoase, mai hipnotice, eu, ce mai pot să zic?”

TÂRZIUL ŞI VIITORUL, ÎNTR-O SINGURĂ SECUNDĂ

Am vrut să unesc secundele mele cu ale tale, să revii la viaţă. Lupta cu fiecare clipă aflată la limita înfricoşătoare n-am câştigat-o. timpul terestru continuă să meargă. Secundele sunt un fel de opoziţie, de contestare a inerţiei.

Tu, inert?

Secundele ard, se-mbulzesc în mine, sufocate, înfricoşate. Iau foc. Sunt rug interior. Halucinantă, lumea vie, a mea, se înghesuie spre lumea nevăzută unde-ai plecat. Vrea să ştie, să lupte, să te readucă.

Asta încearcă acum şi medicii. Se numeşte resuscitare. Cu duşmănie, îndârjită, inima mea întrece bătăile ceasului tău.

Sfâșie cu unghiile şi gândul rănit peretele invizibil care desparte două lumi. A mea, vie, disperată, neîmblânzită, omenesc de aprigă, spasmodică, devastată, înfricoşată de lumea unde se zice c-ai plecat.

Misterioasă, adâncă, nesfârşită. Fără timp. Plicticoasă. Fără tensionările suferinţei.

Păcat că-i nemărginită!

Lumea de-aici e, dimpotrivă. Un revers. Nu o oglindă. E rea şi reînnoit, bună.

Târziul şi viitorul se înnoadă mereu, o ştii. Sfâşieri, fierbinţeli mă devoră. Lumea mea nu cuprinde inerţia.

Tu eşti inert.

Târziul şi viitorul sunt concentrate într-o singură secundă.

Cum să-mi fie de-acum înainte pasul în ritm cu al tîu? Cum să mai fie? Şi vreau să fie, vreau să ştiu şi vreau şi vreau să cred că nu-i adevărată atingerea ţărmului acelei lumi, de chiar sufletul meu. E prea nesfârşită. Prea plină de lentoarea necunoscutului.

Mă ştii, erai la fel, şi tulbureţi, şi necugetaţi, sinceri, pătimaşi, acaparatori de secunde.

Abisalul ne speria. Mă sperie-acum chiar, mă sminteşte. Şi strig deodată medicilor: „mai încercaţi!"

Viaţa-i finită, alunecoasă, măsurată onest de creator dar eu nu am puterea să înţeleg. Acum, nu.

Prea molcomă-i veşnicia. Aşa pare de-aici, de lângă patul unde stai mirat şi resemnat parcă.

E stranie limita dintre lumile noastre.

Nici un constructor pământean n-ar putea-o zidi. Din păcate, nici dărâma.

Iar eu, să stau singură în faţa acestei graniţe. Rece şi nesfârşită. De neînţeles. Sublim de înfricoşătoare. Doamne, nu pot fi decât nestăpânită, rugătoare, nestatornică, păcătoasă. Nu mi-e foame de mistere.

Mă vreau eu cea dinaintea apariţiei în mine a limitei dintre cele două lumi. Limită adâncă şi înaltă. Prea mult pentru mine deodată şi adâncul şi înaltul.

SUNT EU, VERO!

Tu întins. Eu, Cristi şi o parte din lumea terestră stau în picioare. Îţi dăm onorul durerii. Suntem sumbri, cu haine cernite, muţi. Drumul care te aşteaptă e foarte lung. Al nostru, nicidecum atât. Fără comparaţie.
O vrabie, pe-o creangă din preajmă ciripeşte, pipernicită. În atâta tăcere ceremonioasă, pare un sacrilegiu.

Gătite cu toate mantiile durerii eu şi Cristina te privim întunecate.

Avem agăţată de umeri, de priviri, de suflet,spaima. De viaţa ce va urma după ce ne vom trezi din această clipă. Pământească, nepurificatoare cum s-ar crede uneori, sfâşietoare, turbată, rece, s-a lăbărţat peste respiraţia noastră.

Îţi şoptesc fără vlagă, „sunt eu, Vero". Aiurită, gândesc la divinitate şi totodată mă simt pierdută, stingheră, părăsită. Fără sprijin.

Mă doare în epigastru. Ca şi când aş fi fost înjunghiată pe neaşteptate.

Într-o luptă nedreaptă cu neştiutul ce urmează, cu lumea trecătoare, cu veşnicia.

Gândul meu, al nostru celor care te iubim, va fi nevoit să facă drumuri şi drumuri până la porţile cerului. Închise nouă.

Şi-apoi, retur. Şi-atunci, cum să nu ne fie teamă? La mijloc de drum între cer şi pământ, gândul nostru s-ar putea frânge.

Şi cine te va mai ţine minte, cine de aici?

Poate de-aceea, de frica rece, de necunoscut, de nemărginit, plângea ieri în hohote, doctorul Jebeleanu. Bărbat şi medic, dar plângea în faţa ta, fost cu câteva ore în urmă, stăpân pe tine, pământean, viu, sincer şi răbdător cu patimile lumii. Onest, rugător la cer în secret, să mai fii, să mai fim împreună trecători.

Azi nu mai simt tulburătoarea vijelie în mine. Am fost sfâşiată de clipa aceea rea, neîmblânzită, urâtă, veninoasă, vrăşmaşă. Stau şi mă uit la bucăţile rupte din propria mea stare sufletească. Parc-aş vedea un animal căsăpit. Sunt eu cu propriul meu simţământ. Sunt eu, Vero.

Cristina cere apă, dar nu va mai putea răsădi nimic în pustiul din noi.

Poate doar iluzia că vei fi liniştit acolo.

Deşi, cu egoism, noi te-am fi vrut aici într-o încleştare cu orele, arzând, terestre, sperând, rezistând.

De-acum încolo, vom putea crede că stelele se vor lăsa lipite de frunţile noastre, pe rând şi că, lumina lor va ajunge ca un semnal de iubire până la tine. Vom fi gata să credem şi asta.

Vom fi gata să ne strângem propriile grumazuri, apăsat şi apoi, să renunţăm la timp. Sau să strigăm cu dementă.

Să plângem în mod barbar, rudimentar.

Nimic nu va îngădui însă refacerea unei obişnuite, banale întâlniri zilnice, pământeşti, acasă.

Întâlnirea de pe urmă, la ceasul promis biblic nu mă alină. Desigur va veni atunci, la ora sortită. Clipa întâlnirii noastre astrale.

Târşindu-mi paşii, doborâtă, fleaşcă. Te vei uita străin, căutând fireşte, fiinţa cu paşi săltăreţi, sprinteni, neosteniţi. Păşind elastic. Uneori inocent. Curioasă. Zâmbitoare conspirativ, precum mă ştiai. Surprins de schimbare s-ar putea să te îndoieşti că sunt eu.

Nu mă vei recunoaşte dacă nu voi fi decât speriată, tulburată, ostenită. Bătrână.

Desigur, voi spune, din nou „sunt eu, Vero”, dar, dacă glasul meu îţi va suna răcnit, dogit, de nerecunoscut, sau, halucinant, cu ecouri disperate, ceea ce, în lumea unde nu-i durere şi nici întristare, nu se cunoaşte?

Poate-mi va mai fi lăsată o scânteie din firea mea ştiută de tine, voi mai putea fi o secundă, pătimaşă, frenetică, necugetată, juvenilă, atâta cât să mă recunoşti.

Pasul meu, vioi va face prea mare zgomot prin abis? Mă vei tempera, desigur, voi asculta, numai să mă mai recunoşti.

Câte din trăirile, amintirile adunate aici, ai luat cu tine? În nemărginire, ar încăpea cu toatele. Să-ţi fie hrană pentru suflet. Altfel, care-a fost rostul lor?

Acum, gata! Începe ritualul. Sobru, perfect, riguros, formal, desăvârşit.

Promisiuni despre lumini fermecate, limpezimi strălucitoare, tainice, pregătite să te întâmpine. O lume implacabilă, inimitabilă, depărtată. Iluzorie.

Va trebui să-i înveţi toate misterele?

Fără semeţie, răbdător, supus, încrezător. În ce mă priveşte, aici, voi fi suverană peste felurite tristeţi. Corosive, polifonice, inutile mă vor lecui de orgoliul bucuriei că sunt pământesc de vie.

Duminică, 4 iunie

DIMENSIUNI FERECATE

Nu mai e cale de. Nevăzută, solemnă, de nepătruns lumea unde-ai plecat e mereu ferecată pentru mintea mea. Mi se spune, acolo, într-o altă dimensiune. Să înţeleg odată! Mi se repetă, că lumea în care te măsori, sau eşti măsurat, nu poate fi percepută de un pământean.

Nu poate, dar ziua-noaptea se zbat în mine întrebări: spiritul tău, în noua măsură este oare neclintit? Ca o statuie să zicem? Sau, are o dimensiune mişcătoare? Plutitoare? După voia Domnului? Sau or fi dimensiuni fixe, precum înălţimea trupului nostru ajuns matur, în metri… atâţia cm. Până şi această lungime-înălţime se modifică în timp, obligatoriu scade. Să crească n-am auzit încă. Aşa e aici. Acolo?

Roiuri de neînţelesuri. Dimensiunea spiritului celor de acolo, de „dincolo", o fi fiind una tristă? Volatilă, palpitantă, duioasă, mâhnită, după cum se simte spiritul tău să zicem? Că doar n-o fi o dimensiune în centimetri.

Dar, dincolo nu este minut, nu e timp, nu e tăcere, final şi început, aşa că, iarăşi vin cu iertare, şi nelinişte şi zic: mu te înspăimântă veşnicia dacă nu-i nimic schimbător? Dumnezeul atoatefăcător a creat mirarea, bucuria, lacrima, toate sările, chiar furia, dorinţa de altceva cum să nu fie acestea şi în Împărăţia lui?

Cum te simţi fără simţăminte? Simţăminte, asta erai aici, asta suntem noi, rămaşii care nu putem pipăi sau măsura în unităţi de măsură dorul, îndurarea, mila, înfricarea, liniştea, mânia, iubirea, dar le trăim. Dimensiunile lor e şi ea o taină vie. Până la urmă, ce-i drept, zădărnicită de un final de neocolit dar, e vie. Chiar taina de dincolo încercăm să ne-o dimensionăm fiecare după firea noastră vie. Vin aşadar, şi te întreb în vis, în starea de trezire noaptea, cu tulburarea stânjenitoare pe care-o port mereu în mine: „Şi, Doni dragă, noua ta dimensiune spirituală dăruită ţie acum de Creatorul, se poate alungi, cât să ne vezi printre ceruri?”

Se zic c-ar fi şapte ceruri.

Cifra şapte este marcată pe ultima filă a existenţei tale pământeşti.

Şapte. Punct. Punct final. Dihotomie după legi de neclintit: trupul în pământ (sau în vânt cenuşă) sufletul în ceruri?

Şapte este cifra mea de naştere. După calendarul pământesc, desigur! Mă amăgeam cu felurite scorneli apropos de această cifră. C-ar fi norocoasă.

Dumnezeu a creat lumea în 7 zile. Sunt 7 zile în săptămână. Cică ar fi 7 feluri de şi de metalegături mentale, toate confirmând că şapte este un număr ales. Fatidic.

Pentru noi însă este o cifră monstruoasă care marchează retezarea legăturilor tale cu viaţa.

Până una alta, până ce mă conving de binele care te mângâie acolo, aici, noi, foştii tăi dragi, trecem dintr-o clipă în alta îngroziţi, posomorâţi, trişti, umiliţi de un sfârşit brusc, ireparabil. Din când în când răsare consolator gândul că suntem încă vii. Dar nu mai e viitorul, sonoritatea bucuriei.

Ne-am învrăjbit cu propriul nostru timp. Nu mai avem încredere în el, în noi, în candoare.

Toate astea s-au zbătut rănite sub ochii noştri în ziua de 7 şi, s-au topit. În vreun văzduh apropiat. Sau depărtat.

Tot una e. Dimensiunile, ştii bine, aici, sunt schimbătoare, înduioşător de imprevizibile.

De suportabile.

Dar tu? Pluteşti? Probabil fără greutatea unor vise, dezamăgiri, boli, patimi sau cuvinte bune, tămăduitoare, pline de neînţelesuri, poţi fi uşor, cât să pluteşti?

Aşa înţeleg eu. Alţii sunt mai ştiutori, citesc, explică, imaginează viaţa de dincolo. Eu nu pot decât să fiu perplexă, confuză, pribegită de întrebări stinghere ca şi mine.

Dimensiunea mea spirituală e în permanentă modificare. Măcar sunt sinceră. Înfrântă, buimăcită încă, ticăloasă prin căutările nepermise de întrebările de care sunt atrasă, încerc să te recompun din cele două dimensiuni: cea pământească pe care ţi-am cunoscut-o îndeajuns şi cea nevăzută, închipuită. Între aceste două dimensiuni se vântură o dorinţă de neţinut în frâu, violentă, atroce, vinovată, neputincioasă, şi sublim de omenească; dorinţa de a şti ce faci. Mai ales, de a comunica din nou. O dorinţă singuratică între două dimensiuni. Atât de incompatibile. De aceea, straniu, un gol creşte între noi?

ÎNCHIZĂTORILE CERULUI, RĂSUCITE CU INIMA

Ţi-aş scrie o scrisoare pământească deşi ştiu că nu mai poţi citi.

Cu ochii nu. Cu mintea nu. Se spune că în lumea unde-ai fost dus, fosta fiinţă umană e o simplă vibraţie.

Anonimă între multe alte vibraţii din univers. O fi o părticică din muzica sferelor? Nu-mi ajută să ştiu, aşa că, nu mă mai amăgesc. Nu-mi mai fac iluzii.

Sufletul, adică spiritul cică trăieşte în acele neştiute dimensiuni.

Vorbele mele-s zadarnice. Dar Dumnezeu a creat şi zădărnicii? Poate în mersul secret al veşnicei repetabilităţi viaţă – moarte, întuneric – lumină, bine – rău, vor fi fiind necesare şi zădărniciile. Şi frica. Marea frică de necunoscut.

Lacrima, cât va fi trăgând în balanţă pentru reîntâlnirea de apoi?

Tutule, Doni dragă, rupe te rugăm, băierile cerurilor dacă eşti acolo! În oricare dintre ceruri eşti! În *Biblie* se spune că dragostea mută munţii. Atunci nişte ceruri din albastru de aer şi gratii de nori or fi aşa greu să le rupi?

Acolo nu e cruzime, nu-i tristeţe. Nici suferinţă. Nimic nu-ţi poate face rău dacă frângi gratiile misterioase dintre noi.

O breşă mică, atâta să faci!

Prin care să ne trimiţi o vorbă. Pâlpăindă sau altfel, alunecoasă, fierbinte. Zgduitoare. Numai Dumnezeu poate. Oricum, numai să ştiu că tu ai fost acela. Un straşnic mort, acolo devenit spirit viu. Îndârjit, să convingi îngerii şi pe Domnul chiar că nu-ţi cade bine la suflet depărtarea de noi. Dorul, nu-i o ticăloşie. Dorul nu-i tot de origine divină? Domnul nu te va pedepsi, el însuşi este iubire. Spune-i cât ne iubeşti şi roagă-l să-ţi dea o frânghie cu preţ ceresc să cobori. Din când în când.

Scări nu, îl rog şi eu să nu-ţi construiască. Prea te dureau picioarele.

Pe pământ sunt felurite aparate de imprimat sau transmis mesaje. Acolo nu e chiar nimic? E doar o tihnă nesfârşită? Dar, cum rămâne cu povestea/viaţă de dincolo?

În ce constă viaţa aia? Plăsmuirile oamenilor pământeni sunt naive! Flori, verdeaţă, veşnică pierdere de timp prin grădini celeste. După mărimea, forma, culoarea fiecărei minţi pământeşti. Fantasme, tutule!

Hai, riscă să fii altfel decât toţi plecaţii în veşnicii!

Am pus la cale să vin eu. Dar nu trecând prin ochiul hoaştei. Ea are felurite interdicţii. Şi-apoi veşnicia ei mă cutremură, mă face să vomit, s-o scuip cu vorbe grele.

Cu mintea voi căuta cale spre tine, dar nu te găsesc decât pe cel ce erai pământesc.

Fii nărăvaş! Nesupus! Tu omul domol poţi să te rogi frumos lui Dumnezeu, să te schimbe o clipă.

Spune-mi că poţi decoji vorbele pământeşti şi nu-ţi place lenevirea. La porţile cerului sunt închizători?

De cine să-i ferească Domnul pe cei de-acolo? El ştie tot ce adie. Şi dacă sunt închizători răsuceşte-le cu inima!

Învârte zilele ce-au fost în sens invers. Poate redevin iarăşi prezent, încearcă, te rog!.

Răsuflarea îngerilor e normală? Le bate inima în ritm sinusal? I-ai putea ajuta la o adică. Arată-le certificatul de îngăduinţă divină întru vindecarea bolilor de inimă pe pământ.

Şi cum acolo nu e durere nici întristare, iar mă-ntorc şi zic, ce să faci tu acolo?

Ţi-au rămas aici, mulţi pacienţi netrataţi. Te caută încă.

Îngerii n-ar prea avea nevoie de un cardiolog. Un medic pribegind fără rost. Să tot umbli aşa ca un pierde-vară nu-ţi prea stătea în fire.

O rătăcire fără întoarcere? Câte rugăciuni va trebui să pun una peste alta să poată ajunge acolo? Sunt gata să le fac.

Mi-e că voi păţi ca şi până acum. Se vor răzleţi în neant. Nu am nici o lămurire. Ferice de cei care cred şi nu-şi pun întrebări.

Ce fel de aer e acolo? Poţi respira? Ştiu îngerii ce greu răsuflai, ştiu ei? Te ajută precum făceam eu? Tremură pentru tine ca şi mine? Suntem la concurenţă voindu-ţi binele? Eu întârzii în fiecare zi la întâlnirea cu tine. Sunt pământeană. Multe lacrimi inundă drumurile. Te superi dacă voi întârzia la întâlnirea noastră din cer?

DUMINICĂ 4 IUNIE
(o lună de la marea plecare)

Dimineaţa. După ce, noaptea întreagă am visat cum încercam eu şi tu Doni, vii, eram, culmea, vii, ne străduiam să aflăm unde ne sunt tablourile furate de nu ştiu cine. Mergeam pe la diferite birouri, căutam acte, chitanţe. Eram stresaţi. Apoi, m-am trezit brusc. Cu senzaţia că toate lucrurile din casă îmi sunt ostile.

Am mai scris poate asta referindu-mă la vreun personaj din vreo proză. Acum, simt acut cum este de-adevăratelea.

Singurătatea mea îşi scoate colţii.

Vis-à-vis, un bătrân, acelaşi de multă vreme, se uită fix în ochii ferestrei mele.

În lumina căreia, plânsul meu se dispersează, tremurând.

Arde o lumânare lângă fotoliul unde stăteai de obicei.

Şi, din nou, o zi cu cifra 4.

Azi o lună, tu pus în pământ.

Eu, pe pământ îmi duc paşii adeseori împleticiţi. Nesiguri. Trişti. Indiferenţi la cele din jur —

Beau puţin ceai. Să recompun echilibrul hidric decompensat din pricina lacrimilor.

Dar ceaiul e dulce. Dulcele nu intră în structura stărilor mele.

Plec spre cimitir. Un cuvânt pe care l-am ocolit adesea. Azi, am nişte flori în mână, chibrituri în poşetă (ca mereu în ultima vreme) şi toată inimaginabila mâhnire purtată în suflet ca într-o traistă. Mă simt înfrântă. Nu mai zic înfricoşată. Mă terfeleşte o indiferenţă ascunsă în mine, adânc.

Dar numai şi numai când e vorba de persoana mea. Cei dragi mie, aş vrea să fie feriţi de orice stare devoratoare.

Doar eu, numai eu am dreptul să-mi pârjolesc viaţa cu orice fel de tristeţe. Nu degeaba am fost pusă în situaţia asta de grozăvie, furibundă şi tiranică.

Să nu-mi spună mie oarecine despre consolare. Cuvânt gol. Se preface-n pulbere dacă-l ating.

Înfrântă, laşă, nu mai pot lupta cu mine însămi.

Aproape c-am şi uitat-o pe cea care-am fost. Senină, în legitimă bucurie, nedisimulată uneori triumfală. Arzătoare.

Am trecut dincolo şi de eul meu brutal desfigurat, încolţit de revoltă şi neînţelegere. Nici înfricată nu mai sunt decât arareori. Mai degrabă adânc rănită.

În jurul tău, aici la locul de veci, înscrise, stau fiinţe necunoscute ţie. Toate bucuriile, toate înfrângerile lor, toată măsurabila lor luptă şi nelămuririle şi te miri ce dorinţe sau încrederi s-au dus uite-aşa, ca puful păpădiei în văzduh. S-au stins.

Poate furtunile care se iscă aparent din senin sunt datorate fierbinţelii acestor mii de simţăminte devenite praf stelar.

Amestecate, cad apoi răcoritoare peste noi. Încolţind alte patimi. Terestre, vremelnice, oricând prea coapte şi prea puţin lămurite, gata să reintre în circuitul secret.

Cât din cele ce-au înflăcărat inima ta mai răsădesc în germeni de fulgere? Noaptea trecută a fulgerat sticlos, tăios, limpede şi la geamul meu. Şi la cel fost al tău.

Încremenită am privit în faţă deschiderea fulgerului ca o lamă de cuţit înroşit.

Nu m-a vătămat mai mult decât eram.

Mi-am trimis gândul spre tine. Stăruitor, halucinant, apoi şăgalnic umbrit de ceaţa tăcerii dintre noi.

Din acest punct, unde-i creştetul capului tău şi flacăra asta tremurândă a lumânării, viitorul se arată a fi o ipoteză franjurată de neguri. Printre ele, voi reveni mâine. Eu.

LUMEA ÎN DUNGI VIBRATILE

Cum ar fi ca vibraţiile lumii să dea năvală, toate peste mine? Strivitor ar fi. Aşa că, îmi sunt accesibile cu ţârâita. Vibraţiile lumii n-ar încăpea în toate tratatele ştiinţifice, dar-mi-te într-un biet suflet răvăşit.

Alunec pe o coajă de portocală şi lumea o văd în mişcare. Eu, slabă, ridicolă, frustrată, mă ridic şi cer divinităţi să-mi deschidă un canal prin care, vibraţiile mele, rebele, atacate de spaima însângerării, să poată întâlni, din nou, vibraţiile tale. Aşa spun ştiutorii care cercetează lumile. Că spiritul tău e acum doar vibraţii.

Mă amăgesc că pot lua din vibraţiile lumii din jur, cutez să mi le închipui şi cutez să cred că le pot trimite pe lungimea de undă a vibraţiilor tale.

Adică, să ne reîntâlnim. Din prea multă emoţie simt însă cum vibraţiile mele se năruiesc şi devin o flacără fragilă care se împrăştie apoi în nişte scântei. Un joc disperat.

În noua mea înfăţişare, vibratilă nu mă recunoşti. „Sunt eu, Vero”, apuc să strig printre scântei. Dar glasul nu mi-l aud decât în mine.

Se tulbură din nou vârtejul energetic.

Tu, pare să fii o lumină plutitoare. Caut să te identific, sfinte Doamne, dacă-mi dai îngăduinţă, lasă picurând, o dâră din lumina care s-ar părea că-i Doni, să prindă grai!

Să-l întreb cum se simte, ce-ar vrea să-i păstrez aici, până la marea întâlnire?

Aştept. Ruşinată de neghiobia care-mi trece prin suflet, prin minte, în diagonală, într-o încrucişare fierbinte.

Năruită, vibraţia mea e chiar fiinţa ce sunt: dungată de tristeţe. O vibraţie obosită, cu umbre. Aproape sumbră, fără sclipire.

O paiaţă vibratilă, zbârlită, jumulită de aşteptări absurde.

Nimic din ceea ce ştiai că sunt nu mai am. Eleganţă? Gingăşie? Nimica nimicuţa.

Sfera de lumină, care cred că eşti, nu poate fi ciobită de sughiţatul meu prelung, inutil, fără demnitate. Nu poate, sunt sigură că nu poate ştirbi perfecţiunea formei noi de viaţă pe care ai primit-o deja.

Rămân, aşadar, cu ochii spre cer şi, din neatenţie, alunec pe o coajă de portocală şi văd lumea de jos, proiectată în misterul de sus.

CURAJUL

Curajul meu e o căruţă cenuşie gata să se dezmembreze la orice hop. Tăciunii aprinşi, îi ard încheieturile. Roţile-i sunt fumurii şi rulează anapoda prin sufletul meu.

Despre curaj îmi vorbesc mulţi din preajmă.

Să am curajul să revin la normal.

Va să zică, recunosc şi ceilalţi că plecarea definitivă a cuiva drag, plecat cu duba de lighioană, intrată în mişcarea clipelor tale, produce o întoarcere pe dos.

Toată mişcarea mea interioară s-a dat de-a dura.

Merge pe-o roată care-şi schimbă dimensiunile şi ritmul. Îmi înconjoară sufletul, cugetul, timpul. Au mai păţit-o mulţi. Cam aşa:

Te strâânge între spiţele sale când se micşorează, îţi stoarce barbar credinţa, speranţa, vanitatea, afecţiunea, şi le face un zaţ înecăcios. Apoi, roata se lărgeşte brusc. Trupul tău, simţurile tale se trudesc să nu se rupă. Devin spongioase, congestionate, asudate, ostenite.

Privirea singură caută puncte de sprijin. Înmuiată, cu ochii holbaţi spre ceva promiţător, neîncrezătoare privirea-i singura care caută să reziste. În faţa lumii. Lume care merge înainte învăpăiată, puternică, rătăcitoare, deşteaptă, sonoră.

Uşor demontabilă. Uşor de frânt. Dar ea-i un miriapod. Mereu o poate lua de la un capăt. Se salvează. Se reînnoadă imprevizibilă. Dacă vrei tu să reintri în ritmul ei, exişti.

Dar dacă nu??

Dacă nu, roata care ţi-a fost hărăzită să-ţi măsoare noua ta stare, te va preface într-o halucinaţie care nu va distinge nici ă soarele. Ruga fiecărei lacrimi nu va mai avea scop.

Tu erai scopul d-a face oamenii bine. Inima lor să bată din nou în ritm sinusal.

Pe atunci şi lumea din jur bătea în ritm sinusal.

În ritm sinusal dacă mă gândesc bine. Era o lume rulată în mişcări stăpânite, trecătoare, dar vesele.

Acum roata lumii s-a smintit. În partea dinspre mine rulează nimicitor, îmi toacă mărunt tot ce-a fost statornicie în mine.

Mă las în voia roţii cu mişcare imprevizibilă, ciudată, iraţională.

Văd cu ochii încercănaţi o lume smolită. Încercănată şi ea. Aveam privire fosforescentă. Plutitoare. Scânteietoare. Acum, lumea o văd într-un nor de cenuşă.

Rotirea vrăjmaşă m-a prins în mijlocul ei. Chiar în mijloc. Inertă, privirea ta trudită. Mirată şi opacă era clipa când ţi-am deschis forţat ochiul.

Ne mai vezi oare prin străveziul spiritului? Sunt atâtea poveşti despre asta…

Ochiul stâng la care-ai fost operat rezistă în lumina cea nouă, cerească?

Îl rog pe îngerul tău bun să aibă grijă, să nu te zgârie cumva lumina de fulger din lumea de acolo.

Altfel, de ce-am mai fost noi trei, eu, tu, Cristina în lupta cu boala ochiului tău stâng? La ce-ar mai folosi c-am învins atunci primejdia orbirii?

Căruţa curajului în care mă aşază unii, pare, iată că are roţi cât nişte ochi miopi, placizi, tulburi, tumefiaţi.

Lumea se vede prin ei, trasă la faţă, ascuţită, scobită, zgâriată, sângerândă sub lacrimă.

Îmi alungesc gâtul, simţurile, speranţa să te văd dincolo de această lume.

Dar, mă acoperă aburul năduşitor al misterului.

Doamnelor, domnilor,
cu săbii de foc
trece timpul
prin noi
împărtăşim
aceeaşi luptă
strategic,
fiecare secundă
ascunde
un cal troian
nechezând
prin trăirile noastre
nesfârşirea
se topeşte-n silabe
pe care
ultimul cal troian
le călca
în picioare
săvârşindu-le
într-o ideatică
lumină.

D U P Ă

Foştii pacienţi de-ai tăi, cu inimi îmbătrânite, încă te mai caută în speranţa că le mai poţi da clipe de ritm sinusal.
Rămân stupefiaţi la aflarea veştii: „Domnul doctor nu mai este? Cum adică? Şi noi, ce ne facem?”

*
* *

Ornicul din holul casei, nu mai merge. Timpul s-a oprit aici, în acest spaţiu după ce, ţi-a măsurat paşii atâta timp. Arată la fel, rotund şi plat, acelaşi ornic despre care-i spuneam Andradei când era mică, „e mare cât o planetă”. Copilul râdea crezând că-i vorba despre ceva hazliu.
Dimpotrivă, ca o reacţie aiurea şi inconştientă, ceasul electronic de pe vitrină, piuie la oră fixă ora patru din zi şi noapte.

Nu l-am mutat din loc. Adesea mă aşez pe fotoliu unde stăteai şi-ncerc să înţeleg cum vedeai tu din acest loc, trecerea timpului.

*
* *

Umbra Ritei fostul câine lup pentru care cumpărai mâncare, se mai arată uneori în lumina lunii. Privirea ei împăienjenită din ziua când a murit, încă se mai plimbă între memoria mea şi înserările tandre. Ziceai c-a murit de tristeţea unei despărţiri presimţite.

Eu am preluat aceste înserări şi simţăminte. Le tencuiesc cu lacrimi. Mulţi îşi construiesc case. Tu, ai acolo măcar un mal de care să te sprijini? Că tare te mai dureau picioarele!

*
* *

Medana spune „mi-e dor de tutu", vreau să-l văd. Noi nu găsim răspunsul potrivit. Încă nu are cinci ani şi nu poate înţelege nemărginirea în care te afli. Mai amânăm momentul în care-i vom spune ceva, oricum nu convingător. Cum să înţeleagă un copil împietrirea?

Un ursuleţ alb de-al ei îţi poartă numele. Ea crede că-i vorba doar de o depărtare. Ajustabilă.

Tăcem.

*
* *

Trei zile şi ceva, la intrarea în blocul nostru a fluturat un steag negru. Încă mai flutură în sufletul meu. Peste paşii mei. Nu-ţi plăcea culoarea. Acolo sper să fii tu însuţi lumină.

*
* *

Vecinii noştri s-au adunat să te revadă. Nu mai cereau consultaţii emoţionaţi, chiar speriaţi că le-ai putea spune că inimile lor bat la fel şi-n cer. Ei vor să mai fie adevăraţi, măguliţi de speranţa binelui pământesc. Convenţional, te regretă, se mişcă superstiţioşi prin durerea mea, închid uşile de teama zădărniciei care, obscură, nemotivată, ar putea da buzna şi peste ei.

Domnul Bârsan de la doi, care-ţi dădea sfaturi despre maşini, aflând mai târziu de plecarea ta, a plâns laolaltă cu mine.

Sunt biruită de încă o zi.
Ai ceva să-mi spui? Încearcă, Doni dragă!

*
* *

Am făcut un lucru pe care nu l-ai fi conceput în condiţii normale. Ţi-am vândut maşina. La care ţineai atât de mult.

Cristina, deşi lovită de plecarea ta s-a străduit să poarte discuţii preliminare cu viitorul cumpărător. Om cumsecade s-a dovedit a fi. Trebuiau plătite ratele la bancă, dar eu, mă simt de parcă aş fi săvârşit un act mârşav.

Odios. Vrednic de dispreţ. Viaţa şi moartea s-au încăierat în aşa fel încât, eu a trebuit să ies în faţă, zgâriată, aiurită şi să mă simt ca o ticăloasă.

Îndur.

Din preţul maşinii tale, am rămas în mână cu o hârtie pe care stă scris, cernit, „Certificat de moştenitor!

Ce viclenie a sorţii! Nu mi-aş fi închipuit niciodată aşa ceva!

Îmi vine să dau foc iluziilor vechi, să le spintec feroce. Neîmblânzită şi cruntă sunt în neîmpăcarea mea.

Duşmănoasă şi aprigă, ziua trece suliţă, prin mine.

*
* *

La picioarele tale, acolo unde ţi-am aşezat corpul, era în ziua neagră de duminică, 7 mai, ora 15,30, un liliac înflorit. Peste câteva zile, a înflorit un trandafir. Eu ţi-am ales locul acela. Cine-ar fi putut altul? Cine?! Eu am fost arătată cu degetul divin, şi, s-a decis poate încă de când… nu ne ştiam „tu, femeie, fiind, va trebui să-l conduci pe ultimul drum, tu având paşi încă vii, el purtat fiind pe aripi de aer”. Eu, Doamne, eu a trebuit să văd, să aleg locul „acela” pentru el… M-am achitat de

îndatorire. Ce mai am de făcut? Bat drumul până acolo şi trag mine după sentimentul că merg la o întâlnire foarte, foarte tristă. Vis-à-vis, peste drum, în diagonală de partea ta stângă, stă scrisă o reclamă batjocoritoare pentru noi: „Decoraţi-vă viaţa cu… produse de la…”

*
* *

Te-am visat, te-am visat din nou. În aceeaşi bluză gri, cu care ai plecat de acasă. Eram calmi, aproape veseli. Amăgirea din vis o fi o faţetă a subconştientului meu care nu vrea să înţeleagă irecuperabilul.

Martiri, oşteni, răufăcători,
femei damnate,
cugete simple.
stau, aşteaptă,
se miră
acolo
arşi de patima întrebărilor?
vor un recurs
izbăvitor
pentru
bătăile inimii lor
în paradis?

*
* *

Umblu ca un om foarte, foarte obosit. Ştii ce mers aveam… rapid, agil „ca o săgeată”, scrisese cineva într-un interviu. Ei bine, acum sunt stupidă. Plâng, şi dacă aud că vrăbiile din faţa geamului încă mai ciripesc, mă întreb, cum, de ce nu auzi şi tu?

Merg abătută, biruită… Mi-a spus ieri, un coleg: „Nu ai decât două variante: ori te laşi pradă zguduirilor interioare şi clachezi, devenind o povară apoi pentru copiii tăi, ori, capul sus şi… drept înainte”!

Are dreptate. Dar eu, mă ridic greu. Mă simt cosmic de tristă. Fără strălucire în priviri, în gânduri, în speranţe. Mă târăsc. Un pic, din când în când mă ridic, tatonez câtă durere mai e în lume, şi, din nou, cad.

Eu, cea fostă spontană, extravertită, frenetică, atât de iubitoare de comunicare, stau în casă, apatică… Covârşită.

Din când în când, mă amăgesc şi mă imaginez că vorbim, că vorbim.

Fetele oare cum simt drama acolo, departe? Oricum, Medana nu ştie. E mai bine. Să fie apărată.

*
* *

Totuşi, nu pot spune că nu lupt. Am rezolvat mai toate actele. Sute de hârtii. Datoriile, de asemenea, le-am stins. Greu

mi-a fost la bancă. Zeci de reveniri, hârtii, aroganţa celor bucuroşi, care nu ştiu cum e să ai sufletul ca o piatră fierbinte pe care o porţi în piept.

Dar cel mai greu şi mai greu mi-a fost când a trebuit să luăm aparatele din cabinetul tău. Şedeam pe un scaun şi aşteptam să mă muşte fiecare clipă din derularea întâmplării.

Tu chiar nu erai pe fotoliul tău de consultaţii?

Mă întrebam…

*
* *

Te-am visat supărat că nu mai aveai loc de muncă. Ştiu cât iubeai meseria de-a face bine altora. În vis, eu îţi promiteam că lupt, că deja ţi-am găsit o jumătate de normă la un spital. Eram pe durata visului, din nou puternică, gata de acţiune, susţinătoare.

Magia unei clipe. Atât a fost. Mă ispiteşte iarăşi lacrima. O înghit.

Încerc şi aşa.

*
* *

A plouat mult. Oare priveşti printre stropi spre casa noastră? Preotul spune la fiecare întâmplare atroce numită marea plecare, „adormitul robul lui Dumnezeu". Înseamnă că spiritul doarme şi el? Doamne, lasă-i vie măcar scânteia numită spirit ori suflet! Chiar dacă hălăduieşti căutând un loc asemănător cu cel îndrăgit aici, măcar să fie în mişcare. La locul de veci, stai în aceeaşi poziţie, împietrit şi asta mă doare mult. Eu vin, ca la o întâlnire cu tine de fiecare dată, întâlnirea noastră-i o himeră vânturându-se năucă prin simţurile mele ostracizate.

Azi, sâmbătă, 10 iunie, am făcut pomenirea numită parastas… Mi-a tremurat stomacul. Aveam emoţii negative

cumplite. De ce mai mult decât ieri? Parcă eram gata să regizez ultima noastră întâlnire. Şi nu era drept pentru că tu, contrar obiceiului şi dorinţei tale, a mea, nu vei veni.
Poate-ar fi bine ca parteneri de viaţă să plece să meargă şi dincolo, deodată.

Şi-ar împărtăşi temerile, menirea sau cine ştie ce stări necunoscute pe pământ. Aşa, tu de unul singur, eu de una singură, pe cont propriu, îmi storc de vlagă fiecare neuron. În zadar.

Nu pot tranzacţiona în acest caz, nimic. Aş da casa toată dac-ar fi să mai fii viu. N-ar conta unde-am locui. Pământul e mare.

Pentru mine, singură, mult prea mare.

*
* *

Îţi reconstitui silueta în diverse locuri din casă. Lucrurile, multe, mai poartă amprenta degetelor tale.

Mă tulbură. Pămătuful de ras lăsat exact cum l-ai pus, pasta de dinţi, un tub cu unguent… Nu mişc nimic de la locul său.

Numai durerea se mişcă greţos de învingătoare prin mine. Mai ştii, vacanţa de la Kuşadasi? Mi-a spus Ildico A., cum mereu vorbeai numai despre mine când eu eram la plajă. Mă divinizai.

Aşa era. Aşa a fost.

Continuă zbaterea în mine. Şi plouă. Azi te-am strigat stând în picioare la căpătâiul tău. Ţineam în mână corespondenţa care continuă să sosească pe numele tău.

Veşnicia dintre noi m-a înspăimântat şi-am fugit spre dincoace de zidurile unde sunteţi voi, cei adormiţi întru veşnicie înaintea noastră. Dar, va fi fiind o ordine ca într-un şir, fiecare ..... pe locul său, fără să-l poată schimba?

*
* *

Îţi voi sădi la căpătâi un copac.
Nu ştiu încă dacă va fi un nuc precum sunt împrejurul tău. Ochii mei când plâng, au culoarea nucilor crude. Ar fi ca şi când te-aş privi din fiecare frunză. Dar frunzele de nuc au gust amar. Un salcâm? Ar înflori în fiecare primăvară pământească.

Nu te-am mai visat de trei nopţi. Şi doar, mă gândesc în fiece secundă la tine, la cele întâmplate. Mă uit la C.D.-uri şi poze cu imaginea ta. Subconştientul meu nu-ţi mai scoate la iveală chipul. Înseamnă oare că nu el mi te aduce după clipa nefastă, în vis? Alte secrete legături, meta-legături?

Altele?

*
* *

Toată lumea spune că, om mai bun şi mai blând ca tine nu a întâlnit. Asta ne ajută la ceva? Vor veni Andrada şi Medana, ştiai că vor veni. Mult ţi-ai dorit să le revezi… Dacă Dumnezeu ţi-ar mai fi îngăduit doar două luni de viaţă, ţi-ar fi fost împlinită astă mare bucurie. Dar nu. Nu. N-a fost să fie.

*
* *

Am observat că de atunci, din duminica nefastă, în cimitir, niciodată n-am mai auzit ciripitul vreunei vrăbii măcar; e o linişte nepământească. Nu le place aerul înţepenit. Nici lor. Or fi având vreun simţ aparte şi percep ele ceva. În copacul pe care-l voi sădi la căpătâiul tău, aş vrea totuşi, să vină o vrabie măcar. Nu ciori. Ele trăiesc trei sute de ani şi ar părea o sfidare.

Ieri, am văzut pe mormanul de pământ care te acoperă, doi melci. Băloşi. I-am aruncat. Cu ciudă. Ei aveau viaţă, tu nu.

Şi-am plâns.

*
* *

Cristina, Crisu tău, iubirea ta ca răsuflarea, nu-şi dezlănţuie sentimentele asemenea mie. Ţine imaginea ferecată în sufletul ei de copil. Te-a iubit enorm. Nu dă imaginea ta celor din jur, nici nu are cui. Toţi sunt nişte străini care nu te-au cunoscut. Măcar eu, vorbesc despre tine cu oricine te ştia şi, automat, chipul tău prinde viaţă. În mintea noastră, redevii o clipă, iluzoriu, cel care-ai fost cu adevărat.

De fapt, eşti şi nu eşti.

În acest gol alunecă glasul nostru strigându-ţi numele.

*
* *

E miercuri. Din nou în calendarul lăsat să se deruleze aici, printre noi…

M-am oprit în faţa geamului de la cabinetul tău. Strigam numele tău în gând. Şi mi-am imaginat că te văd, ca atunci ultima oară. Erai frumos. Mi-ai spus că tocmai veniseşi de la stoma. Era ora 16. Era 3 mai. Şi ne-am înţeles că vorbim acasă. Ca de obicei. Am vorbit, dar la spital. Tremurai. Dar erai viu.
Ultima ta seară pe pământ avea o stea în proces de stingere. Nu bănuia însă nici unul dintre noi.

*
* *

Toţi cunoscuţii noştri, prieteni, vecini, colegi, sunt bine, sănătoşi. La fiecare întâlnire cu vreunul, repovestesc acele secunde care, între timp, s-au alungit de la pământ la cer.

Gândul meu străbate neîncetat această distanţă.

Fără nici o certitudine.

Cumplită pedeapsă că nu mai pot comunica, nu se mai pot auzi cei de-acolo cu cei de aici. Între cele două lumi nu sunt scări.

Şi dacă-i vorba de buni şi dacă de vrăjmaşi, criminali, hoţi, dispreţuitori a toate.

E dreptatea cea plină de taine.

*
* *

O doamnă, administratoare la cimitir, râdea în cascade! Cu nişte bărbaţi, laolaltă. Mă uitam… „De ce vă uitaţi aşa doamnă?" m-a întrebat. Reproşativ. Continuă: „Suntem născuţi ca să murim. Toţi vom…"

Acesta-i sensul?! M-am depărtat spre locul tău. Mormanul de pământ unde sălăşluieşti cu trupul, părea uriaş.

Vedeam negru. Şi cerul.

*
* *

Ai fost odată un bărbat frumos, bun, corect, între ceilalţi, la fel, sau diferiţi. Dar ai fost şi tu împreună cu ei, ai fost viu. Cum să-i explic Medanei-Patricia că tu ai fost scos din cursa vieţii? Din nou mi-a spus, „dacă vii la noi, în Canada, trebuie să-l iei şi pe Tutti… De-adevăratelea să faci asta!"

Chiar de-adevăratelea? Nu voi putea. Şi cât ţi-ai fi dorit! Cât aş fi vrut! Voi ordona în bagaje fotografii, CD-uri, însemne contrafăcute ale imaginii tale. În memorie şi-n suflet, va fi figura ta într-o continuă mişcare.

Ca-n viaţă. Atâta doar că va avea mereu, miez de umbră.

*
* *

Toate chipurile tablourilor din casă, pare că se uită în jos. Peste culorile picturale, un abur. Un fel de împăienjenire.

Şi dacă mi se pare? Nu se poate să mai revii, deschizând uşa? Legea imuabilă zice, nu. Nu s-a mai întors nici regele Solomon şi nici renumiţii regi ai Egiptului. Şi-aveau palate şi putere pământească.

Disper. Înţelepciunea din pildele lui Solomon sau psalmii biblici, nu încape în mintea mea.

Ai fost, ai privit, ai râs, ai sperat, ai trăit…

Va trebui să conjug verbul a fi lângă numele tău, doar la timpul trecut.

Gramatica-i defectuoasă pentru mine de-acum încolo.

*
* *

Auzi cum zilnic închid, deschid, uşa cu cheile tale? Amprentele tale mi se adâncesc în carne.

Auzi clinchetul cheilor? O chemare.

Aşa mi-aş dori. Poate… totuşi sunetele familiare ţie s-au strămutat în vastitatea cerească. Au ecou sideral? Ar însemna că, nu doar corul îngerilor sună – răsună în jurul tău. Ci şi sunetele cunoscute, de-acasă. Ce muzică!

*
* *

„Viaţa merge înainte”, spuneai cu diverse prilejuri. Încotro? Spre inevitabilul final? De-aceea azi, mâncarea n-avea gust normal. Am aruncat-o.

Şi-am vomitat între percepte filosofice scrise în casă la vedere pe unde trec mai des. Să le am în faţa ochiului/gândului. Ca să le urmez.

Amăgeală. „Viaţa merge înainte” după reguli care se îneacă în golul dintre mine şi tine.

*
* *

Sunetul de alarmă al oricărei ambulanţe mă străpunge oricând, oriunde îl aud. Îmi aminteşte de momentul când ai fost dus la spital. Cred că tot aşa suna. Ascuţit. Răscolitor, şuier de alertă. Urlet. Sfâşietor, lugubru şi cu ecouri de frică. În plină zi, văd umbra morţii sinistră. Spre tine, când s-a furişat era înserare. O fi stat parşiva lângă mine când tu erai pe patul spitalului. S-o fi legănat în disperarea mea făţişă. Noi n-am simţit-o. credeam doar în bine. Aşa se spune. să gândeşti pozitiv. Însă nouă, mie, nu mi-a folosit la nimic.

*
* *

Luni, 9 iunie

CA PE O HAINĂ?

Ţi-am aranjat pământul de pe mormânt. Să-i dau o formă. Era foarte cald. N-aş fi crezut că voi putea să fac asta vreodată. Eu şi pământul. În gestul mâinilor era o înţelegere pustiită între mine şi pământul povară pentru tine. Afânat, mut, fără luciu, enigmatic, ostil.

Trebuia să-l îmbunez. Să te ţină în adâncul său cu îngăduinţă. Să nu se învârtoşeze, să nu se năruie peste tine.

Avea ceva mefistofelic, negreala pământului.

Apoi, s-a pornit, din senin, o răzvrătire de nori şi ploaia veni piezişă, cu junghiuri peste mine. Picături ascuţite îmi răvăşeau părul, cuvintele. Un amestec straniu cu lacrimile.

Un joc încruntat, îndărătnic, tulbure între veşnicie şi florile aduse, sădite aici de mine.

Urmele zădărniciei se înscriu pe vânt, pe nori şi-n mine.

Am fugit acasă cu speranţa că tu eşti acolo, venit din nou la adăpost. Aiureala îmi ţine de urât. N-o alung.

*
* *

Gânduri trăsnite… Dac-aş putea, aş număra bolnavii pe care i-ai tratat în viaţa ta, dacă unii au trecut pragul acela, dincolo de care eşti şi tu, i-aş ruga să implore mila Dumnezeiască să ai pace şi puţină bucurie. Cei vii, am fi cu toţii un cor pământean de izbăvire. N-ar lipsi nimeni.

Dar, nu pot face nici aşa ceva.

Cuvintele negării nu pot fi înduplecate. Stau ca nişte ziduri fără de capăt în faţa mea.

Tu n-ai putea găsi pe-acolo un heruvim, serafim, un înger binevoitor să te ajute să trimiţi un semn, să ştiu că iadul nu-i decât o scornire şi că tu, eşti mulţumit?

*
* *

Din nou joi. Ziua nefastă încă-mi străfulgeră fiinţa.

Fiecare trăim de atunci despărţirea pe măsura puterilor noastre.

Eu, azi, nu mai am putere.

Doni, n-am bănuit, nu-şi poate imagina măcar o persoană dintr-un milion cât de greu îmi este. Şi-mi va fi. Exact cum ai spus: „Vero, ce greu îşi va fi fără mine!”

*
* *

Îmi sprijin zilele de întrebări. Multe, sunt într-atât pământeşti încât, se totalizează din lipsă de raţionalitate statornică. Pentru că noi, pentru că eu, la fel ca şi întrebările mele, suntem trecători/trecătoare.

Şi totuşi, dacă-i adevărat că ai devenit un corp eteric, plutitor, uşor ca un nor, ce s-a ales din atâta ştiinţă a vindecării bolilor pe care ai învăţat-o?

Veşnicia nu are nevoie de mintea celor sosiţi acolo?
Totul se stinge brusc, într-o o uitare? Aşa cum ai uitat numărul meu de telefon când ţi-a venit rău?
La spital te-am întrebat de ce nu m-ai sunat imediat. Uitasei numărul, ai zis. De frică.

Putem iubi veşnicia? Chiar dacă ne înfricoşează?

*
* *

De câteva zile şi seri, ţin lângă mine două fotografii făcute acum doi ani, la Veneţia. Tu, în faţa unor bărci. O strălucire încremenită pe hârtie. Aveai un aer meditativ. Bărcile, albastre. Apa, de culoare închisă. Apoi, tot privindu-le, pare că bărcile o iau spre răsărit, se topesc în lumină, devin o scamă.

Rămâi doar tu în imagine. Mă cuprinde panica. Teama să nu devii şi tu, parte din liniştea opacă din jur. Nu era nici o altă fiinţă, erai/eşti singur pe mal, eu, fotograful de atunci, sunt acum în panică, vreau să te ating, nu vreau să devii scămos, plutitor peste bărci şi apă.
Te-aş vrea din nou viu.

Aburul are solzi alunecoşi, nu pot să mă sprijin.

Alunec.

*
* *

Azi e din nou duminică, peste lume, sunt 7 săptămâni de când, cu aer trist imprimat pe faţă, ai stat impasibil la strigătele sufletelor noastre pulverizate de durere. A trebuit. Legea cea grea ne despărţea pentru totdeauna. Azi disper ca şi atunci. N-am aflat calea spre echilibru. Poate că nici nu există. Şi nici nu mai vreau. Durerea mă însoţeşte ca aerul din jur. Aseară m-am uitat la un DVD în care, erai şi tu. Într-un joc d-a v-aţi ascunselea cu Meda. Şi erai viu, camera s-a umplut de prezenţa ta, am fost câteva clipe împreună din nou. Apoi, nu, nu, nu. Şi totuşi, mai aştept încă să fii. Amăgirea e un fel de balsam.

*
* *

E o căldură sufocantă peste oraş. Mă întreb cum ai fi suportat-o cu astmul tău. Mă întreb multe. Mama doamnei Işvănescu, are aproape 90 de ani şi tot îi este frică de marea plecare. Nu vrea încă.

Tu cum o străbaţi?

*
* *

Te-am visat că erai lângă min în maşină. Mă întrebai cât trebuie să aştepţi dacă eu cobor… nu se ştia încotro urma s-o iau, dar, se insinua ideea că te lăsam şi plecam departe, în depărtare.

Festele jucate de subconştient.

Din realitate, îţi pot spune că mai sunt persoane care, abia acum află că tu ai plecat. Azi, un medic în vârstă a rămas perplex la aflarea veştii.

Pentru că bunătatea lumii e ştirbită. S-a frânt o parte din ea când tu, cel mai bun şi blând om din lume, ai păşit dincolo. Bunătatea n-a mai avut sprijin pe umerii tăi şi s-a surpat.

*
* *

Miercuri 27 iunie.

Sunt exact două luni de când ai plecat de acasă la policlinică şi n-ai mai venit. Am fost la cimitir. Azi, ca la o… cernită aniversare deşi-i zice comemorare. Aveam flori care-au pălit în soare cât am stat eu, disperată şi năucă în picioare, iar tu, în afund, în pământ, culcat.

Obsedantă, o dungă în pământul de deasupra ta. Crăpat, în dungă, longitudinală, era ca .....pământul.

Prin mine, de-a pătratul, d-a triunghiul ascuţit şi d-a toate formele geometrice, trepădau firii veşniciei.

Devenisem cleioasă în suflet. Ca o magmă fierbinte din grunzuri de pământ şi vremelnicie.

Nu mă mai avânt în cuget până la cer. Nu mai vreau să-ncerc să dau o raită. Ştiu că nu te voi găsi. Gândul meu, în zbaterea de-a v-aţi ascunselea între legile imuabile şi trecătoarea clipă, a obosit.

Iau drum spre casă. Dunga pământului crăpat în două deasupra ta, mă urmează ca un fir negru. Taie. Trece şi prin lumina zilei. Şi prin paşii mei. Dar, nu mă sperie. Mai mult decât să mi se încolăcească de gât, nu poate.

*
* *

În cartierul nostru, îndrăgit de tine, lumea repetă aceleaşi treburi: cumpără, vinde, se plânge de căldură, de furtuni, de boli se bucură din varii motive. Şi deseori mă întreabă de tine. Îţi reconstruim imaginea din vorbe. Eu, o banală siluetă în negru, n-ai

fi mândru de mine. În schimb, fosta maşină a ta, continuă să arate la fel. Şi, noul proprietar i-a păstrat aceleaşi numere.

Măcar atât să fie ca înainte.

*
* *

Dimineaţa. În fiecare dimineaţă se revarsă din mine disperarea. Mai întâi aştept să-ţi fac apariţia. Colind dintr-o cameră în alta. Tăcere. Mângâi ceasul de mână fost al tău. Şi-apoi, dintr-o secundă spartă, izbucneşte turbată, vrăjmaşă, disperarea. Uit de blândeţea rugăciunilor din cartea de la căpătâi, de tihna şi splendoarea raiului unde-aş putea crede că eşti şi, plâng. Jeluitoare, rugătoare, lacrima îmi sapă şanţuri în priviri. Văd lumea în ape clătinându-se.

De la geamul unde-ţi plăcea să stai. Copacii îmi par tulburaţi, cu trunchiurile îndurerate. Frunzele nu mai sunt verzi-mătăsoase. Aş vrea să plec la tine. Fără nici un rafinament, fără nostalgii, ci răzvrătită, nerăbdătoare. Apoi, înfricoşată de ce-ar spune fetele, revin la starea de durere umilitoare. Fetele ar crede că nu le-am iubit îndeajuns de-aş alege renunţarea la viaţă.

Aşa că, redevin dizgraţioasă cu lacrimile şi sughiţurile întinse ca un elastic de la ispita păcătoasă, până la noduroasa acceptare a tot ce înseamnă clipa de faţă.

Măcar nu voi trăi monoton. Se va zvântura în mine viaţa, insolită, prăpăstioasă, tăbăcită, jupuită de tristeţi.

Schimbătoare, schimonosită, cu şubrede temelii.

Lacrima de azi mă zgârie. Deşi nouă, originală, nu făgăduieşte nimic. Te strig. Mai înghit o pilulă dătătoare de iluzia liniştirii sufletului. O minciună pe care o experimentez după regula vieţii pământene.

*
* *

Am dat jos de pe perete tabloul cu clownii. Mi se părea că în farsa colorată, ne aflăm şi noi. Pierduţi, căutându-ne la infinit.

*
* *

Te-am revăzut într-o filmare de acum un an. Erai chiar tu, cel din memoria mea. Din sufletul, subconştientul, zilele, nopţile mele din totdeauna. Erai ca într-un vis. Pentru că, realitatea nu te mai vrea.

De aceea, sunt patetică, penibilă, brutalizată, lamentabilă şi-n viitor.

Mă bântuie nămoluri vineţii, negricioase. Continui să înghit pilule homeopate. Lupt va să zică. Nu ca să uit. Ar fi trivial de crud. Ştii că niciodată n-am vorbit trivial. Încerc să mă re-dimensionez. Cică-i obligatoriu. Spune lumea toată. Dacă Dumnezeu mi-a dat forţa vieţii, am îndatorirea să fac tot ce se poate. Adică să merg fuga marş, sau în pas agale, sau târâş, ori scuturat, strâmb, sincer, neghiob, dar să merg mai departe. Măcar din curiozitate.

*
* *

Azi este 30 iunie. În calendarul nostru particular cifra a fost ca o zi de sărbătoare. Într-o vineri, 30 iunie a fost căsătoria. Început şi sfârşit de viaţă în doi.

Înainte de-a se lumina, părea că îngerul meu bun, mă ţinea pe genunchi şi-mi şoptea „să mergi încetişor, azi trebuie să auzi fiecare clipă cum creşte şi descreşte. Altfel decât oricând altă dată. Poate înveţi ceva din asta”, zicea îngerul optimist.

Eu, am deschis ochii amăgindu-mă. Fracţiune de secundă păcălitoare.

Lumina unor sărbători de 30 iunie din alţi ani, s-a aprins în memoria mea. Flacăra mă purta ilogic, de la un secol încheiat la începutul altui secol, cel de-acum. Se făcea c-aveam siluete din fulgere. Îndrăzneţi şi aprigi. Clipele se ciocneau ca într-o răfuială. Cu cine?

*
* *

Mă pârjolesc în neînţelesuri, sufocante, răvăşitoare.

Dovadă că taina clipei aceleia când ai plecat, poate fi răutăcioasă, provocatoare încă.

Am o privire sălbatică. Îngerul îmi face din deget admonestându-mă.

Devin fragilă. Fierbinţeala simţită până acum îmi lasă urme de scorojeală pe suflet.

Mă schimb. Sunt molatecă. Fără vlagă.

Nu pot spune o dezmierdare către cer. Totul e greu, lipit de pământ, iar cuvintele sunt din lut, nu pot urca la ceruri, la tine.

Sunt o ingrată incapabilă de-o mângâiere pe care s-o expediez spre rai.

Tremur, mă trudesc să fiu milostivă măcar cu mine însămi dar, mă văd fleaşcă, pipernicită, nevrednică să număr câte cuvinte ar trebui pentru a zidi o scară a mărturisirii către cer… Acolo e văpaie sau legănare de vis şi uitare? Cârpesc lumina cu puncte şi punctuleţe stacojii, flexibile, fragile, îngemănate cu respiraţia mea lâncedă.

O zi pământească gravă. De nepovestit.

Străvezimea ploii care s-a pornit e o perdea alunecoasă între mine şi tine.

Un spulber de priviri care nu se mai pot întâlni.

Fugar, îmi treci prin minte şi revii de nenumărate ori. Prin asta ştiu că sunt încă foarte vie.

*
* *

Peste două luni de când ai plecat definitiv. Singură coroana din flori artificiale adusă de Adriana mai rezistă. Toate celelalte flori menite să-ţi amintească de frumuseţile pământului, s-au ofilit. În pământul de deasupra ta, nu vor rodi decât ierburi şi anumite feluri de flori. Tăbăcit, secătuit, zbârcit pământul care te acoperă. Îl urăsc. Nici un strop de lumină nu cuprinde tina. Orice văpaie, nu doar a disperării mele, se stinge îndată ce atinge pământul acesta. Întunecat, fără nici o celulă transparentă sclipitoare.

Doar florile albe şi roşii din coroana fixată de Adriana cu o sfoară de crucea pe care-i înscris numele tău, doar culorile şi cuvintele de pe panglică îţi ţin de urât.

Cuvintele mele zboară. Lacrimile mi se prelungesc spre cer. Tu, te dispersezi. O parte în pământ, o parte vie, acasă, în imaginile din mintea mea, şi cât ai fost esenţă eşti acum dincolo de zidul înţelegerii.

Dreapta, stânga, dreapta. Aleile vieţii cotesc spre moarte.

Mă sperii.

*
* *

Vor veni fetele. Ultima dorinţă a fost să vorbeşti cu ele la telefon. Medicul a spus să mai aşteptăm. Emoţiile puternice nu-ţi erau recomandate. Mai aştepţi şi acum dacă-i adevărat că spiritul nu dispare. Şi durerea-i de origine divină? De-aceea mă fulgeră şi când cred că dorm? Măcar tu, să n-o simţi. Să cred că acolo nu-i nici durere, nici întristare? O linişte imemorabilă care nu marchează nimic să-ţi fie oare în jur mereu? Nici un superlativ din cele trase în lesa vieţii nu încape? Nici măcar năprasnic, atroce, teribil, zguduitor, arzător, precum s-au arătat clipele când am înţeles că nu mai eşti?

Noi le trăim pe toate, mai ştii că asta face parte din viaţa pe pământ?

Decât veşnica tăcere, mai bine aşa. Ne simţim măguliţi că simţim insulta vieţii şi a morţii. Eu, una, de aceea te plâng. Ticluiesc în minte ce să fac să simţi şi acolo ceva. Din lupta brutală cu însemnele de flacără ale clipelor leg ceremonii de cuvinte duioase, forţate să ajungă la tine. Poate inutil. Dar nu vreau să fiu de partea înţepenirii. Mă rătăcesc printre stări încâlcite, reiau drumul unor zile brăzdate de fulgerul durerii şi mă mint că simţi că te fac părtaş la viaţa mea, dar, măcar nu e mereu tăcere în preajmă. Mă compromit înnodând vise care au doar logica dorului meu de-a mai continua ce-a fost viaţă în doi.

*
* *

Doamne, îţi mulţumesc! Ai avut încrederea, m-ai ales, zicând, poate, „femeie, tu poţi trăi la puteri sporite, străşnicia singurătăţii!”

Singurătatea e un… e ceva şiret, nezgomotos.

Ca o vinovăţie.

Nu-i întâmplare. Nici cuvânt nu este.

Singurătatea e un ce aprig, amar, uneori duios, răutăcios, te brambureşte, de la îndărătnicie, la nepăsare.

Ai crezut în mine, Doamne, că voi putea să-i simt dogoarea, fără să explodez. Să renunţ la jovialitate şi încântare.

Un frig biologic, drept haină a sufletului este singurătatea.

Sunt o aleasă.

Întrebările dezlănţuite, ascuţite, morale şi nu prea, au loc larg de manevră prin mine. Cu desăvârşire sunt înfrântă în faţa clipelor vesele din lume.

Cu străşnicie nu mă mai bucură nimic.

Doar printr-o milostivire divină poţi fi gata să înghiţi scursura clipelor seci, deşarte, smintite de zădărnicia aşteptării.

Veşnicia? Mi se pare plictisitoare.

Singurătatea, măcar face parte din viaţa simţită. E aproape palpabilă.

Veşnicia-i doar imaginată. Sau, în cel mai bun caz, trece pe lângă normele filozofico-existenţiale, luminându-le iluzoriu.

Singurătatea este lacomă. Nu mă lasă atacată de nici o patimă nu mă lasă în voia altor simţăminte. Le sugrumă încet-încet pe toate.

E smintită rău ca stăpână peste cuget şi inimă.

Mă îndoaie, mă oboseşte până la iluzia purificării.

Nimic sublim. Doar personal. Singurătatea care mi-a fost dată, mă strânge într-o plasă. La vedere.

Lumea toată se miră, se uită şi se roagă să nu fie prinsă şi ea în vârtejul acesta.

*
* *

Plantez o floare acolo. În pământul cumpărat pentru trupul tău. Nimic nu se potriveşte. Dacă o pun la căpătâiul tău, gânduri greţoase mă opresc. E ca şi când, rădăcinile plantei se vor hrăni din celulele creierului tău. Scabros. Revoltător. Profanare.

Mut floarea spre dreapta. Pare că-ţi creşte din ureche. La stânga, nimereşte cealaltă ureche. Auzul tău se va revigora dacă va auzi cum creşte seva, şi clorofila inundă lujerul plantei? Ar fi ceva. Aş încheia bucuroasă acţiunea. Dar, vine legea cea nescrisă şi de neînvins care zice „nimic nu se va mai repeta ca-n viaţa lui". Iar eu, eul meu strigă „păi cum? Viaţa se repetă… Existenţa e un circuit gen spirală…" Şi zic şi zic în gând altele asemenea.

Obosesc. Tac.

Pun floarea–plantă la mijlocul dreptunghiului de pământ.

Asta înseamnă că se va hrăni din inima ta. Doamne, nu! Nu pot face aşa ceva.

Blasfemie-i toată încercarea mea. Dacă Iisus însuşi l-a plâns pe Lazăr mort, eu, o viaţă însingurată cum aş putea

reacţiona altfel? Plânsul meu însă şi disperarea sunt inutile. Învăţ adâncimea inutilităţii. Învăţ în aval, în amonte, revin spre adâncul ei.

Încă. Toate fac parte din viaţă. Trăiesc! Le trăiesc.

*
* *

Îmi dă târcoale gândul că totul este inutil. Zbaterea, iluzia că noi alegem ceva din cele ce vin spre noi. Liberul arbitru? Chiar există? Dacă, de fapt, e o secretă, misterioasă conjunctură în fiece moment iar noi, suntem dirijaţi ca nişte păpuşi trase în stânga, dreapta, sus, jos, mai jos, de sfori nevăzute? Într-un spectacol numit viaţă.

Frunze, frică, anotimpuri
întrebări
la care, nu mai pot
să le adaug
vreun răspuns
oare tu, oare da?
plus ceva, o plus
nedefinitul
îţi este greu
să fii
copacul meu interior?
şi mereu
pomul cu dor?
Mă jenez
să-ţi spun
că-i prea repede
verde – galben – ruginiu
şi încă
nu mi-am terminat
de numărat
lacrimile.

CUPRINS

*** .....
Pasărea cu cioc vitriolat .....
Un rol prea greu .....
În loc de cai, o masă cu rotile .....
Drum imaginat .....
Ceasul, minutele tale .....
Târziul şi viitorul, într-o singură secundă
Sunt eu, Vero! .....
Dimensiuni ferecate .....
Închizătorile cerului, răsucite cu inima .....
Duminică 4 iunie (o lună de la marea plecare)
Lumea în dungi vibratile .....
Curajul .....
*** .....

După .....